ARCHIVES HISTORIQUES DE LA COMMISSION

COLLECTION RELIEE DES DOCUMENTS "COM"

COM (74)2010

Vol. 1974/0336

Historical Archives of the European Commission

Disclaimer

Conformément au règlement (CEE, Euratom) n° 354/83 du Conseil du 1er février 1983 concernant l'ouverture au public des archives historiques de la Communauté économique européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique (JO L 43 du 15.2.1983, p. 1), tel que modifié par le règlement (CE, Euratom) n° 1700/2003 du 22 septembre 2003 (JO L 243 du 27.9.2003, p. 1), ce dossier est ouvert au public. Le cas échéant, les documents classifiés présents dans ce dossier ont été déclassifiés conformément à l'article 5 dudit règlement.

In accordance with Council Regulation (EEC, Euratom) No 354/83 of 1 February 1983 concerning the opening to the public of the historical archives of the European Economic Community and the European Atomic Energy Community (OJ L 43, 15.2.1983, p. 1), as amended by Regulation (EC, Euratom) No 1700/2003 of 22 September 2003 (OJ L 243, 27.9.2003, p. 1), this file is open to the public. Where necessary, classified documents in this file have been declassified in conformity with Article 5 of the aforementioned regulation.

In Übereinstimmung mit der Verordnung (EWG, Euratom) Nr. 354/83 des Rates vom 1. Februar 1983 über die Freigabe der historischen Archive der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft und der Europäischen Atomgemeinschaft (ABl. L 43 vom 15.2.1983, S. 1), geändert durch die Verordnung (EG, Euratom) Nr. 1700/2003 vom 22. September 2003 (ABl. L 243 vom 27.9.2003, S. 1), ist diese Datei der Öffentlichkeit zugänglich. Soweit erforderlich, wurden die Verschlusssachen in dieser Datei in Übereinstimmung mit Artikel 5 der genannten Verordnung freigegeben.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(74) 2010 endelig udg.
Bruxelles, 10. december 1974

FORSLAG TIL RÅDETS DIREKTIV

om samordning af love og administrativt fastsatte bestemmelser om adgangen til at optage og udøve virksomhed som penge-institut

---

(forelagt Rådet af Kommissionen)

FINANSDOKUMENT

Visse udgifter kan blive en følge af indkaldelse af møder i den komité, der er forudset i artikel 11 i forslaget. Alligevel er et præcist skøn over udgifterne ikke muligt på nuværende tidspunkt, idet myndighederne, der er repræsenteret i komiteen, selv skal afholde en endnu ikke fastlagt del.

INDHOLDSFORTEGNELSE

1) Begrundelse		-
I Motiver til og formål med dette direktiv		1 - 5
II Bemærkninger til artiklerne		6 - 14
2) Forslag til direktiv		
- Betragtninger		15 - 18
- afsnit I	: Definitioner og anvendelsesområde (artikel 1 - 2)	19 - 20
- afsnit II	: Bestemmelser vedrørende pengeinstitutter med hjemsted i en af medlemsstaterne og deres filialer i de andre medlemsstater (artikel 3 - 8)	21 - 27
- afsnit III	: Filialer af institutter, der har deres hjemsted uden for Fællesskabet (artikel 9)	28
- afsnit IV	: Overgangsbestemmelser og almindelige bestemmelser (artikel 10 - 13)	29 - 32
- afsnit V	Afsluttende bestemmelse (artikel 14)	33

BEGRUNDELSE

I. MOTIVER TIL OG FORMÅL MED DETTE DIREKTIV

1. Dette forslag til direktiv udgør et nyt skridt på vejen mod skabelsen af et fælles marked for banker. Et første skridt i denne retning blev taget med Rådets direktiv 73/183/EØF af 28. juni 1973, hvorved man i overensstemmelse med traktatens artikel 52 og 59 har påbegyndt gennemførelsen af princippet om, at forskelsbehandling ikke må finde sted. Integrationen på dette område bør nu fortsættes med en samordning af de vigtigste af medlemsstaternes bestemmelser vedrørende banker.

2. På nuværende tidspunkt findes der i Fællesskabet ni banksystemer ved siden af hinanden, som i stor udstrækning er adskilte. Det mål, der skal nås, består i at integrere dem, og det bør ske sideløbende med den indsats, der bliver gjort for at nå frem til en økonomisk og monetær union; pengeinstitutternes effektive udøvelse af deres virksomhed inden for hele Fællesskabet er jo et supplement til kapitalens frie bevægelighed. Det vil i øvrigt være meget lettere at opnå overensstemmelse mellem de pengepolitiske foranstaltninger, hvis de gælder for pengeinstitutter, der har fælles træk. Dette mål er imidlertid langt fra at være nået på grund af de forskelle, der findes mellem lovteksterne og den administrative praksis, som i de forskellige lande er gældende for tilsynet med den nævnte virksomhed.

3. Pengeinstitutterne selv kan kun drage fordel af en samordning af disse lovtekster og den administrative praksis, idet samordningen giver dem flere muligheder for at udføre deres transaktioner inden for hele fællesmarkedet. Ganske vist opererer visse pengeinstitutter, især gennem internationale samarbejdsaftaler, allerede på et større plan end det rent indenlandske. Dette

samarbejde tager imidlertid udgangspunkt i ideen om, at de nationale kapitalmarkeder forbliver adskilte, og at denne adskillelse bør overvindes gennem aftaler vedrørende f.eks. finansieringen af de multinationale selskaber eller fælles transaktioner i tredjelande, idet hvert pengeinstitut begrænser de almindelige banktransaktioner til sit nationale område. Man kan kun påregne, at en egentlig integration vil finde sted, hvis pengeinstitutterne opnår en europæisk dimension, og konkurrerer ud over grænserne, ved at operere på markederne i alle medlemsstaterne.

4. Et af hovedformålene med samordningen, som er baseret på Traktatens artikel 57, består altså i at lette oprettelsen af filialer og deres drift. Man kan nå dette mål ved f.eks. på et afsluttende stadium i videst muligt omfang at skabe hjemmel for, at fritage et pengeinstitut, der har oprettet et filialnet, der dækker hele Fællesskabet, for tilsyn fra otte forskellige værtslande og til gengæld underkaste det central kontrol i ét hjemland; den endelige iværksættelse af dette princip om hjemlandets tilsyn ville gøre det muligt for bankerne at operere i europæisk målestok ved gennemførelse af væsentlige rationaliseringer.

5. Følgen heraf bliver, at tilsynsmyndighederne må have et snævert samarbejde når de udfører deres tilsyn med henblik på at sikre pengeinstitutternes soliditet. Et sådant samarbejde adskiller sig fra det, der i øvrigt vil kunne indføres mellem de pengepolitiske myndigheder med henblik på forfølgelsen af mål af økonomisk art.

Der er i øvrigt grund til at nævne, at selv den nuværende situation vedrørende integrationen inden for kreditsektoren og især de samarbejdsaftaler, der er blevet indgået mellem et stort antal banker, medfører, at effektivt tilsyn allerede er umuligt, dersom det udføres af en isoleret arbejdende national myndighed. Men samordnede foranstaltninger fra tilsynsmyndighedernes side vil i realiteten kun kunne virke effektivt, hvis disse myndigheder kan arbejde med de samme instrumenter og ud fra fælles tanker om de mål, der skal nås.

6. Det netop anførte eksempel angår pengeinstitutternes filialer; det ville være ønskeligt, om forholdsregler af lignende art kunne bringes i anvendelse over for datterselskaberne. Men dette direktiv opfatter dem som selvstændige institutter med hensyn til anvendelsen af solvens- og likviditetsreglerne. Det vil imidlertid, for bedre at sikre et effektivt tilsyn med de pengeinstitutter, der opererer i flere lande, være nødvendigt at foretage en nærmere undersøgelse af muligheden for i en vis udstrækning at underkaste datterselskaberne en ordning, der er magen til den, der gælder for filialerne.

7. Målene for den ovenfor skitserede samordning kan imidlertid ikke nås på én gang. Kommissionens tjenestegrene havde i begyndelsen af det forberedende arbejde planlagt at udarbejde et forslag til direktiv, der skulle omfatte alle væsentlige aspekter af banklovgivningen. De nye medlemsstaters tiltrædelse af Fællesskabet gjorde det umuligt at finde en global løsning, idet de og navnlig Det forenede Kongerige havde en banklovgivning, der afveg stærkt fra de, der var i kraft i de oprindelige medlemsstater. Dette har foranlediget Kommissionen til at ændre kurs og nærme sig målet gradvis i etaper. Dette giver mulighed for at udskille de områder, der må antages at rejse færrest problemer fra de områder, hvor vanskelighederne er størst, hvilket bør kunne føre til hurtigere fremskridt. Samordningens endelige stadium vil imidlertid ikke kunne nås før efter en langvarig udvikling, hvis første etaper til at begynde med vil give forholdsvis beskedne resultater.

8. Det er ud fra dette synspunkt planlagt, at direktivets anvendelsesområde i princippet skal omfatte alle de institutter, der opfylder en relativt bred definition af pengeinstitutters virksomhed, uden derigennem at udelukke muligheden for i fremtiden af gennemføre mere specifikke bestemmelser for visse specielle institutter.

9. Metoden med gradvise foranstaltninger truffet i flere etaper medfører, at det direktiv, der er foreslået i det følgende, på et vist antal punkter kun udgør en første skitse til løsning af visse problemer eller begrænser sig til på visse andre punkter at fastlægge programmet for de foranstaltninger, der skal træffes i fremtiden. I denne sammenhæng lægger Kommissionen i første række særlig vægt på de af direktivets bestemmelser, der omhandler tilsynet med solvens og likviditet og i anden række på oprettelsen af et kontaktudvalg, hvor tilsynsmyndighederne samles.

10. Hvad angår det første af disse aspekter, er der grund til at understrege, at gennemførelsen af princippet om hjemlandets tilsyn på et endeligt stadium burde føre til, at de pengeinstitutter, som har filialer i flere medlemsstater, ikke længere skal opfylde alle de solvens- og likviditetsbestemmelser, der er gældende i hvert enkelt værtsland. Ellers ville de nemlig ofte være nødt til at give deres filialer visse kapitaltilskud, der skulle udgøre en egenkapital, og hvad disse sidste transaktioner angår, samtidig at overholde bestemmelserne i værtslandet og i hjemlandet.

Det vil imidlertid være at foretrække, at de kun skal overholde de bestemmelser, der er gældende i deres hjemland; oplysninger vedrørende deres samlede aktivitet, herunder altså også filialernes, burde fremsendes til hjemlandet; instituttemes samlede likviditet og solvens vil blive beregnet centralt, hvilket på samme tid vil have integrations- og rationaliseringsvirkning (for eksempel modregning af likviditet inden for instituttet som helhed). Denne løsning er, hvis man da ikke vil risikere at fordreje

konkurrencen mellem institutter fra forskellige medlemslande, betinget af at man med tiden når til en harmonisering af forholdet mellem visse af regnskabets poster.

11. Hvad angår forslagets andet væsentlige aspekt, antager Kommissionen, at oprettelsen af et kontaktudvalg, hvor tilsynsmyndighederne skulle være repræsenteret, vil gøre det muligt at præcisere tempoet, fremgangsmåderne og rækkefølgen i forbindelse med de senere foranstaltninger, som skal træffes i fremtiden gennem en række andre direktiver om samordning inden for kreditsektoren. Oprettelsen af dette udvalg kan endog betragtes som det væsentligste i dette direktiv.

II. BEMÆRKNINGER TIL ARTIKLERNE

Artikel 1

Denne artikel definerer forskellige begreber, som forekommer flere steder i direktivet.

Pengeinstitutter: Denne definition er baseret på den funktion, som banker, sparekasser, kreditinstitutter på andelsbasis og andre lignende institutter udøver i de nationale økonomiers monetære kredsløb. Disse institutters hovedopgave består i at skabe et bindeled mellem opsparingen og investeringerne, dvs. at opsamle kapital og låne den ud. Den opsamlede kapital skal tilbagebetales, hvilket adskiller de nævnte institutters virksomhed fra forsikringsvirksomhed eller institutioner for kollektiv pengeanbringelse. Det kan ske i form af indlån (på anfordring, på opsigelse eller på særlige sparekonti), men kan også ske på anden måde, især i form af obligationer, indlånsbeviser m.v. På "aktivsiden" anføres kreditgivning, som er den vigtigste investeringsform, og som kan ske på alle mulige måder (kassekredit, acceptkredit, udlån på opsigelse m.v.).

Det understreges, at kreditgivningen skal ske for instituttets egen regning, hvilket udelukker formidlere i kreditsektoren og den virksomhed, som består i at sikre kapitalformidling til tredjemand. Kapitalmodtagelsen og kreditgivningen skal ske regelmæssigt, hvilket udelukker handelsvirksomheder, som jo også engang imellem modtager kapital fra offentligheden og yder deres kunder kredit.

Godkendelse: Denne definition angiver, at man her har enhver forvaltningsakt for øje, der indeholder en bemyndigelse, også selv om denne akt ikke bærer betegnelsen "godkendelse", men tager form af for eksempel en registrering eller en "anerkendelse".

Filial: Hovedformålet med denne definition er at udsondre den her nævnte afdeling såvel fra et (retligt uafhængigt) datterselskab som fra et repræsentationskontor, som ikke foretager nogen transaktioner.

Kompetente myndigheder: Det er nødvendigt at indføre samlebetegnelsen "kompetente myndigheder", fordi tilsynet med bankerne er forskelligt organiseret i medlemsstaterne; nogle steder er det centraliseret i særlige tilsynsorganer, andre steder udføres det af centralbanken eller er fordelt mellem forskellige instanser. Definitionen tager sigte på alle de myndigheder, som kommer til at anvende de nationale bestemmelser, som udstedes på grundlag af direktivet, bestemmelser og som har til formål at beskytte indskyderne, [illegible] garanterer virksomhedernes sikkerhed inden for kreditsektoren. Disse myndigheder må ikke forveksles med de pengepolitiske myndigheder, også selv om det ind imellem er de samme myndigheder, som udfører begge funktionerne, nemlig tilsynet med bankerne og kontrollen med kreditgivningen.

Artikel 2

Det anvendelsesområde, der er defineret ved denne artikel, er meget stort. For at sikre ensartede konkurrencevilkår omfatter det i princippet alle institutter, som udfører pengeinstitutternes hovedfunktion, således som den er skitseret ovenfor, uden hensyn til den juridiske status (for eksempel offentlig eller privat), virkefelt (lokal, national eller endog international), eventuel specialisering enten efter transaktionernes art (kortsigtede, mellemlange og langsigtede eller altomfattende) eller efter økonomisk sektor (landbrugskredit, industrikredit, kredit i forbindelse med hotelvirksomhed osv.) eller efter andre lignende sondringer. Direktivets bestemmelser er tilstrækkelig generelle til at kunne anvendes på alle disse institutter.

Ved en lille liste over undtagelser udelukkes nogle institutter, som direktivet helt klart ikke kan anvendes på (for eksempel centralbankerne), selv om de i princippet er omfattet af definitionen på pengeinstitutter.

Som det fremgår af forslagets behandling, bør det i et i øvrigt begrænset tidsrum være muligt for medlemsstaterne at gøre undtagelser. Der findes jo institutter, som, selv om de helt klart hører til i kreditsektoren, er undergivet en særlig lovgivning eller tilsynsmyndighed, eller som af tekniske eller politiske årsager i en eller anden stat ikke er ligestillede med de andre pengeinstitutter. Samtidig med at en ensartet behandling af konkurrencehensyn er ønskelig og under hensyn til den generelle karakter af direktivets bestemmelser også mulig inden for fællesskabsretten, kræver den ikke desto mindre særlige tilpasningsforanstaltninger fra medlemsstaternes side, som ikke altid kan træffes med det samme.

En særlig procedure sigter mod at sikre, at en eventuel udskydelse af gennemførelsen af direktivet for visse grupper eller typer af institutter ikke varer for længe.

Artikel 3

Det er endnu ikke i alle medlemsstaterne nødvendigt med en forudgående godkendelse for at få adgang til at drive virksomhed som pengeinstitut. Det er nødvendigt at kræve dette overalt, fordi ethvert værtsland bør kunne være sikker på, at alle de institutter, der nyder godt af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser i deres hjemland, er blevet underkastet visse undersøgelser, inden de har begyndt deres virke dér.

Dette tilsyn bør, når det fælles marked for banker har nået sit endelige stadium, finde sted på grundlag af samme kriterier overalt i Fællesskabet. For øjeblikket må man imidlertid begrænse sig til at angive minimumsbetingelser, som bør kræves af hver enkelt medlemsstat.

De identiske kriterier, som bør benyttes på det endelige stadium, bør ikke, således som det er blevet besluttet på det beslægtede forsikringsområde, indeholde en undersøgelse af det økonomiske behov og heller ikke overlade de kompetente myndigheder retten til at meddele godkendelse ved en skønsmæssig afgørelse. For at nærme sig dette mål, har man bestemt at de institutter, der ansøger om godkendelse, i en forretningsplan skal angive arten af de transaktioner, som de har planlagt at udføre samt forelægge et udkast til deres organisationsplan (stk. 3). På denne måde vil de begrundelser, som anføres af de medlemsstater, som for øjeblikket endnu undersøger det økonomiske behov og råder over skønsmæssige beføjelser blive klarere og i en vis udstrækning underkastet en første lovgivning efter objektive kriterier. De andre medlemsstater er dog ikke bundet af denne bestemmelse til at betragte de påtænkte angivelser som kriterier for deres afgørelse og kan begrænse sig til at kontrollere, om der er blevet forelagt en forretningsplan.

De godkendte institutter indføres i et fællesskabsregister; denne registrering har ingen konstitutiv virkning, men er rent konstaterende.

Artikel 4 og 5

På samordningens endelige stadium vil det pengeinstitut, der én gang er blevet godkendt i sit hjemland, kunne betragtes som værende godkendt inden for hele Fællesskabet og vil ikke have behov for en ny godkendelse for de af dets filialer, der oprettes i andre medlemsstater. De fleste medlemsstater kan imidlertid ikke i den første fase give afkald på at foretage en særlig undersøgelse af de pengeinstitutter, som i form af en filial etablerer sig for første gang på deres område. På samme måde som det har vist sig umuligt at harmonisere alle godkendelseskriterierne for et nyt pengeinstitut, er det ikke muligt på nuværende tidspunkt at samordne kriterierne for godkendelse af filialer. På to punkter er der imidlertid planlagt en vis lempelse af procedurerne.

For det første må den kendsgerning, at et pengeinstitut i sit hjemland har en juridisk status, som ikke er tilladt for pengeinstitutter i værtslandet, ikke være årsag til, at godkendelse nægtes. Denne form for "gensidig anerkendelse" af den juridiske status, som er tilladt pengeinstitutterne, gælder dog ikke for fysiske personer, der driver bankiervirksomhed, dvs. for en form for virksomhed, over for hvilken der i næsten alle lande af sikkerhedshensyn nu er taget forbehold.

En anden lempelse, der er fastsat i artikel 5, angår beskyttelsen af benævnelser: ethvert pengeinstitut skal i værtslandet frit kunne anvende den benævnelse, som det benytter i hjemlandet, også selv om denne benævnelse strengt taget ikke er i overensstemmelse med værtslandets lovgivning. De kompetente myndigheder i værtslandet vil imidlertid for at undgå enhver risiko for forveksling, hvilket endog kunne fremkalde konkurrenceforvridning, kunne stille krav om, at benævnelsen ledsages af visse nærmere oplysninger.

Artikel 6 og 7

Formålet med disse artikler er at tage et første skridt i retning af harmonisering af nøgletallene. Artikel 6 angiver for det første fire relationer, som alle medlemsstaterne bør benytte i deres undersøgelser. Der er imidlertid ikke tale om en udtømmende opregning; medlemsstaterne kan stadig anvende andre nøgletal. Der er heller ikke tale om ufravigelige regler i den første fase er der kun tale om relationer, uden talangivelse, som forsøgsvis burde anvendes. Definitionen af de poster i regnskabet, som sammenholdes, er også forbeholdt den fremtidige udvikling, idet Kommissionen er klar over, at de angivne relationer muligvis må ændres efterhånden, som der indtræder ændringer i bankmarkedets struktur. Man har derfor fundet en almindelig ændringsklausul nødvendig.

Denne udvikling bør bestemmes på baggrund af tilsynsmyndighedernes fælles erfaring og den kunne blive gjort til genstand for nogle indledende drøftelser i kontaktudvalget. Allerede på nuværende tidspunkt er det muligt at forudse, at det vil blive nødvendigt at supplere og forfine de oprindelige relationer i en retning, som allerede nu kan klarlægges. Her tænkes især på et nøgletal, som vil kunne begrænse risikoen i forbindelse med valutatransaktioner; det vil, under hensyn til de sidste begivenheder på bankmarkedet, faktisk kunne vise sig at have stor betydning i den allernærmeste fremtid.

Artikel 7 angår anvendelsen af dette system på de filialer, som et pengeinstitut har oprettet i en anden medlemsstat. Det kan på nuværende tidspunkt endnu kræves, at disse filialer råder over "startkapital". I dette tilfælde ville det være hensigtsmæssigt, om de berørte medlemsstater blev enige om, at denne kapital skal fradrages den egenkapital, som pengeinstituttet råder over i sit hjemland, med mindre dette lands kompetente myndigheder kræver et samlet regnskab, hvori også filialernes aktiver og passiver optræder.

Artikel 8

I denne artikel opregnes grundene til at en godkendelse trækkes tilbage. Der er især tale om det tilfælde, hvor pengeinstituttets egenkapital ikke mere er tilstrækkelig (stk. 1, litra d)), man har ikke villet henføre dette tilfælde under stk. 1, litra c), fordi litra c) omhandler startkapital og ikke driftskapital; tab af startkapital er almindeligt i de første driftsår). Det har også vist sig nødvendigt at have en generalklausul vedrørende enhver lovovertrædelse (af f.eks. skattelovgivningen, valutabestemmelserne m.v.), som ifølge loven straffes med en tilbagetrækning af godkendelsen.

Artikel 9

Medlemsstaterne har en meget forskellig indstilling til adgangen for banker fra tredjelande til at etablere sig. Løsningerne strækker sig fra meget strenge regler til overordentligt frie forhold. Kun princippet om at institutter fra medlemslandene skal sikres en lige så gunstig behandling, som den der bliver banker fra tredjelande til del, kan tjene som fællesnævner i denne første fase af samordningen.

Da det forholder sig på denne måde, er det af afgørende betydning, at Fællesskabet som sådant i den nærmeste fremtid udformer en fælles holdning på dette område og gør denne holdning klar over for tredjelande, når der forhandles om oprettelse af filialer i alle medlemsstaterne.

Artikel 10

Denne artikel indeholder de bestemmelser, der er nødvendige for nøjagtigt at angive, hvilken stilling de nuværende pengeinstitutter og filialer har i henhold til de samordnede retsregler.

Artikel 11

Den betydning, som Kommissionen tillægger samarbejdet mellem de kompetente myndigheder, er allerede blevet påpeget. For at skabe en ramme om dette samarbejde er der blevet oprettet et kontaktudvalg. Antallet af udvalgsmedlemmer bør være begrænset for at sikre, at udvalget virker så effektivt som muligt. Efter Kommissionens opfattelse bør udvalget bestå af personer, der i deres respektive medlemsstater er ansvarlige for tilsynet med pengeinstitutternes økonomiske sikkerhed, og som inden for deres forvaltningsgrene beklæder en stilling, som giver dem mulighed for direkte at tage de nødvendige beslutninger under samarbejdet.

Blandt udvalgets opgaver er de, der er nævnt i stk. 1b og 1c, særlig vigtige.

Den første af disse opgaver består i gennem f.eks. en drøftelse af en mere præcis definition af relationerne mellen visse af regnskabets poster at samordne tilsynsmetoderne.

Udvalget har ingen besluttende myndighed, når det drejer sig om spørgsmål i forbindelse med det nationale tilsyn med bankerne. Alligevel bør udvalgsmedlemmerne, i den udstrækning det overhovedet er muligt, inddrage drøftelser i udvalget i deres nationale beslutningsproces.

Den anden af de nævnte opgaver består i, hver gang udvalgsmedlemmerne støder på omstændigheder, som virker hæmmende på samordningen af tilsynsmetoderne, at undersøge, om ikke en samordningsforanstaltning eller en anden foranstaltning med grundlag i EØF-traktaten kan fjerne hindringen, og udvalget bør stille Kommissionen ethvert forslag, som det anser for hensigtsmæssigt. Kommissionen vil da tage hensyn hertil i det omfang, den finder det ønskeligt.

Artikel 12

Formålet med denne bestemmelse er at løse de problemer, der kan opstå som følge af det forhold, at medlemmerne fra de kompetente myndigheder på den ene side er undergivet bestemmelserne om tjenstlig tavshedspligt og på den anden skal samarbejde hen over grænserne og eventuelt udveksle visse oplysninger. I princippet bibeholder sådanne oplysninger den grad af fortrolighed, som hjemlandets myndighed har tillagt dem. For at der ikke skal opstå konflikter mellem ufravigelige regler, bliver det nødvendigt at supplere denne bestemmelse med foranstaltninger til tilnærmelse af lovgivningerne: medlemmerne fra tilsynsmyndighederne bør ikke være bundet af lovgivningen i deres land til at videregive oplysninger, som de modtager fra deres kolleger fra de andre lande, og som i disse lande er af fortrolig karakter. Der kan imidlertid gives tilladelse til en sådan videregivelse, men på betingelse af at de myndigheder, som har givet oplysningerne, udtrykkeligt har givet bemyndigelse hertil.

Artikel 13

Denne bestemmelse sikrer, således som det er sædvane i lignende direktiver, domstolsbeskyttelse i alle medlemsstaterne.

Artikel 14

Denne artikel indeholder de sædvanlige afsluttende bestemmelser, herunder en nærmere angivelse af fristen for direktivets gennemførelse; med det forbehold, at toårsfristen under alle omstændigheder skal overholdes, kan medlemsstaterne udskyde transformationen af direktivet indtil 18 måneder efter, at de har fået kendskab til at visse af medlemsstaterne har udskudt gennemførelsen af direktivet for visse pengeinstitutters vedkommende.

Forslag til Rådets direktiv om samordning af de love og administrativt fastsatte bestemmelser om adgangen til at optage og udøve virksomhed som pengeinstitut

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

For at lette adgangen til at optage og drive virksomhed som pengeinstitut, er det nødvendigt at fjerne de værste forskelle i medlemsstaternes lovgivning vedrørende de ordninger, som disse institutter er underkastet;

det er dog ikke muligt, i betragtning af omfanget af disse forskelle, ved et enkelt direktiv at nå frem til en opstilling af de påkrævede betingelser for et fælles marked for pengeinstitutter; dette marked må derfor oprettes i etaper; det endelige resultat af denne fremgangsmåde bør især gøre det muligt, hovedsageligt at overlade tilsynet med et pengeinstitut og dets filialer i hele Fællesskabet til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor pengeinstituttet har sit hjemsted (siège social);

bestemmelserne i dette direktiv burde, for at sikre ensartethed i konkurrenceforholdene mellem pengeinstitutterne, gælde for disse som helhed; deres anvendelsesområde må derfor være så stort som muligt, skønt der bør fastsættes visse undtagelser vedrørende pengeinstitutter, såsom centralbankerne, for hvilke direktivet ikke kan gælde;

en og samme tilsynsordning kan imidlertid ikke altid anvendes over for alle former for pengeinstitutter. Det er derfor hensigtsmæssigt at tillade en udsættelse af anvendelsen af direktivet for så vidt angår visse grupper eller typer af institutter, for hvilke en øjeblikkelig anvendelse af direktivet kan være vanskelig på grund af problemer af teknisk karakter. Det kan dog ikke udelukkes, at mere specielle bestemmelser i fremtiden vil vise sig nødvendige for sådanne institutter. Det er imidlertid ønskeligt, at disse specielle bestemmelser baseres på et vist antal fælles principper;

det er hensigten senere at indføre en ensartet godkendelsesprocedure med ens betingelser i hele Fællesskabet; i første etape må man dog indskrænke sig til at angive visse minimumsbetingelser, som alle medlemsstaterne skal kræve opfyldt;

den ovenfor opstillede målsætning kan kun nås, hvis de vurderingskriterier, som fastsætter en særlig stor margen for visse tilsynsmyndigheders skøn, gradvis indsnævres; kravet om en forretningsplan kan i denne sammenhæng kun betragtes som et element, der giver de kompetente myndigheder anledning til at træffe afgørelse på grundlag af mere præcise oplysninger inden for rammerne af objektive kriterier;

det endelige formål med samordningen er sideløbende med gennemførelsen af en økonomisk og monetær union at indføre et system, hvorefter filialerne fra en medlemsstat er fritaget for enhver godkendelsesprocedure i hele Fællesskabet. Dette mål kan ikke nås øjeblikkeligt; en vis smidiggørelse i den første etape er imidlertid mulig i forbindelse med kravene vedrørende pengeinstitutternes juridiske status og beskyttelsen af benævnelserne; så længe en yderligere samordning endnu ikke er gennemført, vil de nationale retsforskrifter forblive fuldstændigt autonome, hvad angår de andre punkter;

det centraliserede tilsyn i hjemlandet vil blive lettere, i den udstrækning de finansielle betingelser, som disse institutter skal opfylde, er ens; indtil der er gennemført en harmonisering af pengeinstitutternes balancer til brug for tilsynsmyndighederne, kan der tages et første skridt i denne retning ved en opstilling af en liste over forholdene mellem visse poster på balancerne, som er indført med henblik på undersøgelser og som supplement til eventuelle lovpligtige nøgletal i de forskellige medlemsstater; en samordning af den skematiske opstilling af disse balancer må for øvrigt omgående påbegyndes; inden for rammerne af den ovennævnte samordning vil man med henblik på anvendelse i alle medlemsstaterne bestræbe sig på at sikre den gradvise indførelse af et system af ens nøgletal, der defineres på samme måde; i denne henseende er det ønskeligt, at der skelnes mellem de nøgletal, der skal sikre en forsvarlig administration af pengeinstitutterne, og de, der har relation til den økonomiske politik og pengepolitikken;

de regler, der gælder for filialer af pengeinstitutter, der har deres hjemsted uden for Fællesskabet, bør være ens i alle medlemsstaterne; for øjeblikket er det vigtigst at fastsætte, at disse regler ikke må være gunstigere end for filialer af institutter med hjemsted i andre medlemsstater; det er hensigtsmæssigt at præcisere, at reglerne for disse filialer for fremtiden skal defineres i aftaler, der indgås mellem Fællesskabet og de pågældende tredjelande, idet der tages hensyn til princippet om gensidighed;

undersøgelsen af de konkrete problemer, der rejser sig inden for de områder, der er dækket af de direktiver, som Rådet har vedtaget vedrørende pengeinstitutternes virksomhed, særligt med henblik på en mere vidtgående samordning, kræver et samarbejde mellem de kompetente myndigheder og Kommissionen i et kontaktudvalg; det er vigtigt, at myndighederne inden for denne ramme opnår det snævrest mulige samarbejde vedrørende tilsynet med pengeinstitutterne;

for så vidt angår hovedlinierne for den fremtidige samordning, bør de berørte faglige organisationer for øvrigt høres, og det er vigtigt, at Kommissionen planlægger oprettelsen af et udvalg, hvor disse organisationer er repræsenteret -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

- pengeinstitut: en virksomhed, hvis sædvanlige opgave består i direkte eller indirekte fra offentligheden at modtage indskud eller andre midler, som skal tilbagebetales samt at yde lån for egen regning;
- godkendelse: en fra en offentlig myndighed hidrørende retsakt, i hvilken som helst form og med hvilken som helst benævnelse, som medfører ret til at udøve virksomhed som pengeinstitut;
- filial: en afdeling, som i retlig henseende udgør en ikke selvstændig del af et pengeinstitut, og som direkte foretager de transaktioner, der er forbundet med ovennævnte opgave; flere afdelinger, som oprettes i samme medlemsstat af et pengeinstitut, der har sit hjemsted i en anden medlemsstat, betragtes som én filial; flere pengeinstitutter, som er tilsluttet et centralt organ, som på grundlag af de nationale bestemmelser er garant for deres samlede forpligtelser, kan ligestilles med filialer;
- kompetente myndigheder: de myndigheder til hvilke medlemsstaterne har henlagt gennemførelsen af de love og administrativt fastsatte bestemmelser, der vedrører pengeinstitutter samt tilsynet med disse.

Artikel 2

1. Dette direktiv vedrører adgangen til at optage og udøve virksomhed som pengeinstitut.

2. Det vedrører ikke virksomhed udøvet af:
   - medlemsstaternes centralbanker
   - postgirokontorer
   - institutter, der har til opgave at varetage regionaludvikling i medlemsstaterne
   - "Kreditanstalt für Wiederaufbau" i Tyskland
   - "Banque Française du Commerce Extérieur" i Frankrig
   - "N.V. Export-Financiering-Maatschappij", "Nederlandse Financieringsmaatschappij voor Ontwikkelingslanden N.V." og "Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden N.V." i Nederlandene.

3. Medlemsstaterne kan udskyde gennemførelsen af dette direktiv for så vidt angår visse grupper eller typer af pengeinstitutter, såfremt en øjeblikkelig anvendelse af de samordnede regler medfører tekniske problemer, som ikke kan løses på kort sigt. Disse problemer kan opstå enten som følge af, at disse institutter er undergivet tilsyn fra en anden myndighed end den, der normalt varetager tilsynet med bankerne, eller som følge af, at de er underkastet en særlig ordning. Under alle omstændigheder kan denne udskudte gennemførelse hverken støttes på offentligretlige bestemmelser eller på de pågældende pengeinstitutters ringe størrelse eller begrænsede virkemåde. Dette gælder kun institutter, som allerede består ved bekendtgørelsen af direktivet.

4. Den pågældende medlemsstat skal begrunde den i stk. 3 hjemlede udsættelse og give meddelelse herom til Kommissionen. Udsættelsen gælder for en periode af to år og kan fornys efter høring af det i artikel 11 omhandlede udvalg. Den får virkning fra offentliggørelsen i De europæiske Fællesskabers Tidende, som skal finde sted senest seks måneder efter meddelelsen af dette direktiv.

   På forslag fra Kommissionen, som hører udvalget, beslutter Rådet, hvornår medlemsstaterne skal bringe denne udskudte gennemførelse til ophør.

AFSNIT II

BESTEMMELSER VEDRØRENDE PENGEINSTITUTTER MED HJEMSTED I EN AF MEDLEMSSTATERNE, OG DERES FILIALER I DE ANDRE MEDLEMSSTATER

Artikel 3

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de pengeinstitutter, som omfattes af bestemmelserne i dette direktiv, har fået en godkendelse, før de påbegynder deres virksomhed. Med forbehold af bestemmelserne i denne artikels stykke 2 og 3 fastsætter de betingelserne herfor og meddeler dem til Kommissionen.

2. Med forbehold af eventuelle andre betingelser i henhold til de nationale retsforskrifter, meddeler de kompetente myndigheder ikke godkendelse, såfremt

   - pengeinstituttet ikke har tilstrækkelig egenkapital;

   - de personer, som bestemmer hovedlinierne i dets virksomhed, ikke har tilstrækkelige faglige kvalifikationer og ikke er tilstrækkelig vederhæftige.

3. Medlemsstaterne påser endvidere, at en ansøgning om godkendelse ledsages af en forretningsplan med særlig angivelse af arten af de forudsete transaktioner og strukturen i instituttets organisation.

4. Det i artikel 11 omhandlede udvalg har til opgave at undersøge de definitioner, som de kompetente myndigheder fastsætter i forbindelse med de i stk. 2 opstillede betingelser, og det undersøger ligeledes de oplysninger, som bør være indeholdt i forretningsplanen, og stiller i påkommende tilfælde forslag til Kommissionen med henblik på en nærmere detaljeret samordning.

5. Enhver nægtelse af godkendelse skal begrundes og meddeles ansøgeren senest seks måneder efter ansøgningens modtagelse, eller hvis denne er ufuldstændig, senest seks måneder efter modtagelsen af materiale indeholdende alle de nødvendige oplysninger i henhold til gældende bestemmelser.

6. Enhver godkendelse eller nægtelse af godkendelse meddeles Kommissionen. Ethvert pengeinstitut indføres på en liste, hvis ajourføring og offentliggørelse i De europæiske Fællesskabers Tidende varetages af Kommissionen.

Artikel 4

1. Indtil en yderligere samordning gør det muligt at oprette filialer i hele Fællesskabet uden godkendelsesprocedure, kan medlemsstaterne gøre oprettelsen på deres eget territorium af filialer af de pengeinstitutter, som falder ind under dette direktiv, og som har deres hjemsted i en anden medlemsstat, betinget af en godkendelse i henhold til den nationale lovgivning og procedure, som gælder for de pengeinstitutter, der har deres hjemsted på deres territorium.

2. Dog kan en medlemsstat ikke nægte at godkende et pengeinstituts filialer alene af den grund, at pengeinstituttet er oprettet i en anden medlemsstat med en juridisk status, som ikke er tilladt for pengeinstitutter, der udøver tilsvarende funktioner i værtslandet. Denne bestemmelse gælder dog ikke for pengeinstitutter, der er oprettet af en enkelt fysisk person.

3. De kompetente myndigheder underretter Kommissionen om, hvilken stilling de tager til de ansøgninger om godkendelse, som forelægges dem angående oprettelsen af sådanne filialer.

4. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke den ordning, som medlemsstaterne anvender for filialer, oprettet på deres territorium af pengeinstitutter, som har deres hjemsted dér. Uanset artikel 1, tredje led, andet punktum, gælder retsforskrifterne i de medlemslande, som kræver særskilt godkendelse for hver filial, af et pengeinstitut, der har sit hjemsted på deres territorium, også for filialer af pengeinstitutter, som har deres hjemsted i en anden medlemsstat.

Artikel 5

De pengeinstitutter, der falder ind under bestemmelserne i dette direktiv, kan på Fællesskabets territorium benytte den samme benævnelse, som de bruger i det land, hvor de har deres hjemsted, uanset om der i værtslandet findes bestemmelser om brugen af ordene "bank", "sparekasse" eller andre lignende benævnelser. I tilfælde, hvor der kan være fare for forveksling, kan værtslandets kompetente myndigheder med henblik på tydeliggørelse kræve, at der til benævnelsen føjes en forklarende bemærkning.

Artikel 6

1. Indtil der foretages en videregående samordning opstiller de kompetente myndigheder til orientering og som supplement til eventuelle andre af dem benyttede lovpligte nøgletal følgende relationer for at undersøge den økonomiske sikkerhed hos de institutter, der falder ind under dette direktiv:

   a) forholdet mellem egenkapital og indskud;

   b) forholdet mellem egenkapital og de samlede aktiver; de kompetente myndigheder kan dog udelukke visse grupper risikofrie aktiver, såsom tilgodehavender hos en medlemsstat eller tilgodehavender garanteret af denne;

   c) forholdet mellem egenkapital og bundne aktiver;

   d) forholdet mellem forfaldne passiver og likvide aktiver.

2. De kompetente myndigheder får mindst hver tredje måned forelagt beregningerne over de i stk. 1 opstillede forhold.

3. De kompetente myndigheder undersøger i det i artikel 11 omhandlede udvalg, om det er hensigtsmæssigt

   a) ud over de i stk. 1 nævnte forhold, at opstille dels forholdet mellem egenkapital og de samlede udækkede valutapositioner, såvel i kontanter som i terminsvaluta, og dels forholdet mellem egenkapital

og positionerne i forhold til de forskellige forfaldstider, der tages i betragtning;

b) at udvide det i stk. 1, litra a), nævnte forhold til alle eller dele af de forfaldne passiver og for alle medlemsstater at foretage et valg mellem dette forhold og det i stk. 1, litra b), nævnte;

c) at supplere eller ligefrem erstatte det i stk. 1, litra d), nævnte forhold med et forhold mellem de passiver, der forfalder på kort sigt, og de likvide aktiver og med et forhold mellem alle eller dele af de forfaldne passiver og de aktiver, der er investeret på mellemlang eller lang sigt.

4. Efter høring af det i artikel 11 nævnte udvalg kan Kommissionen ændre den i stk. 1 opstillede liste over forhold for at tage hensyn til strukturelle forskelle og ændringer på det område, som er reguleret ved dette direktiv.

5. De kompetente myndigheder undersøger i det i artikel 11 nævnte udvalg, hvilke metoder der skal benyttes ved beregningen af de ovenfor i stk. 1 omhandlede forhold med henblik på en samordning af disse metoder, og særlig den nøjagtige betydning, som skal tillægges de forskellige bestanddele. Under disse undersøgelser går de ud fra de resultater, som de er nået frem til for grupper af sammenlignelige pengeinstitutter.

Artikel 7

1. Med henblik på at føre tilsyn med de pengeinstitutter, der har oprettet filialer i en eller flere medlemsstater ud over den, hvor de har deres hjemsted, arbejder de pågældende medlemsstaters kompetente myndigheder snævert sammen. De giver hinanden alle de oplysninger, som kan tænkes at lette tilsynet med de nævnte filialer og det pengeinstitut, som har oprettet dem.

2. De kompetente myndigheder i en medlemsstat, på hvis territorium en af de nævnte filialer oprettes, kan, indtil en videregående samordning kan foretages, kræve, at der stilles en startkapital til rådighed for filialen; de kan på baggrund af de i artikel 6, stk. 1, litra a), b) og c), opstillede forhold, holde øje med filialens solvens, idet de går ud fra denne startkapital; de underretter oprindelseslandets kompetente myndigheder om resultatet af deres undersøgelser.

Artikel 8

1. De kompetente myndigheder trækker godkendelsen af et pengeinstitut, der falder ind under dette direktiv, eller af en filial, der er godkendt i henhold til artikel 4, tilbage, såfremt instituttet eller filialen

   a) ikke gør brug af godkendelsen inden for en frist af seks måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller har ophørt med at udøve sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre den pågældende medlemsstat ikke træffer forholdsregler i tilfælde af, at godkendelsen bliver forældet;

   b) har opnået godkendelsen ved hjælp af falske angivelser eller ved hjælp af ethvert andet ukorrekt middel;

   c) ikke mere opfylder de betingelser, der stilles for at opnå godkendelse, herfra undtages betingelserne vedrørende egenkapital;

   d) ikke mere har tilstrækkelig egenkapital eller startkapital eller ikke længere har den fornødne solvens eller likviditet;

   e) groft misligholder de øvrige forpligtelser i henhold til de nationale bestemmelser, og disse indeholder regler, som udtrykkeligt foreskriver tilbagetrækning af godkendelsen med denne begrundelse.

2. Desuden trækkes godkendelsen af en filial, givet i henhold til artikel 4, tilbage, såfremt den kompetente myndighed i det land, hvor det pengeinstitut, som har oprettet filialen, har sit hjemsted, har trukket godkendelsen af dette institut tilbage.

3. Tilbagetrækningen af godkendelse i henhold til stk. 1, litra c) og d), foretages kun, såfremt de af de kompetente myndigheder foreskrevne foranstaltninger til genoprettelse af instituttets eller filialens stilling ikke synes at ville lykkes eller ikke træffes af instituttet eller filialen.

4. For tilbagetrækning af godkendelsen af en filial, givet i henhold til artikel 4, høres den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor filialen har sit hjemsted. Høringen kan erstattes af en simpel underretning i de tilfælde, hvor det er påkrævet, at der handles yderst hurtigt. Den samme procedure benyttes på tilsvarende måde i det tilfælde, hvor der sker en tilbagetrækning af en godkendelse af et pengeinstitut, som har filialer i andre medlemsstater.

5. Enhver tilbagetrækning af en godkendelse skal begrundes og meddeles til de berørte parter samt til Kommissionen.

AFSNIT III

FILIALER AF INSTITUTTER, DER HAR DERES HJEMSTED UDEN FOR FÆLLESSKABET

Artikel 9

1. Indtil der kan foretages en videregående samordning af love og administrativt fastsatte bestemmelser om filialer af pengeinstitutter, som har deres hjemsted uden for Fællesskabet, anvender medlemsstaterne ikke, i forbindelse med disses adgang til at optage og udøve deres virksomhed, bestemmelser, der medfører en gunstigere behandling end den, der gælder for filialer af pengeinstitutter, hjemmehørende i medlemsstaterne.

2. De kompetente myndigheder underretter det i artikel 11 nævnte udvalg om de ansøgninger om godkendelse af filialer, som de har modtaget fra pengeinstitutter, som har deres hjemsted uden for Fællesskabet.

3. Fællesskabet kan, ved aftaler med et eller flere tredjelande, afsluttet i overensstemmelse med traktaten, indgå overenskomst om anvendelse af bestemmelser, som under hensyntagen til gensidighedsprincippet giver filialer af et institut med hjemsted uden for Fællesskabet samme behandling på hele Fællesskabets territorium.

AFSNIT IV

OVERGANGSBESTEMMELSER OG ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 10

1. De pengeinstitutter, som falder ind under bestemmelserne i dette direktiv, og som har påbegyndt deres virksomhed under lovmæssige vilkår, før bestemmelserne om direktivets gennemførelse trådte i kraft, betragtes som godkendte. De skal opfylde den i artikel 3, stk. 2, andet led, anførte betingelse og falder ind under bestemmelserne i dette direktiv vedrørende udøvelse af virksomhed som pengeinstitut. De optages på den i artikel 3, stk. 6, nævnte liste.

2. De filialer, som et pengeinstitut, der falder ind under dette direktiv, har oprettet under lovmæssige vilkår, før bestemmelserne i dette direktiv trådte i kraft, i en medlemsstat, som kræver en godkendelse af sådanne filialer, betragtes som godkendte og falder ind under dette direktiv.

3. Hvis et institut eller en filial betragtes som værende godkendt i henhold til stk. 1 og 2, uden at der, før det påbegyndte sin virksomhed, har fundet en godkendelsesprocedure sted, sidestilles forbud mod dets virksomhed med tilbagetrækning af godkendelse. I medfør af denne bestemmelse finder artikel 8 tilsvarende anvendelse.

Artikel 11

1. Ved Kommissionen oprettes et kontaktudvalg, som har til opgave:
   a) med forbehold af bestemmelserne i traktatens artikel 169 og 170 at lette en harmoniseret gennemførelse af de direktiver, som Rådet har vedtaget vedrørende pengeinstitutternes virksomhed, gennem regelmæssige rådslagninger vedrørende de konkrete problemer i forbindelse med deres gennemførelse;

b) at lette rådslagningerne mellem de kompetente myndigheder vedrørende adgangen til at optage og udøve virksomhed som pengeinstitut; disse rådslagninger vedrører især

- de beslutninger, som medlemsstaterne kan tage i forbindelse med en udskydelse af direktivets gennemførelse;
- de betingelser under hvilke nye pengeinstitutter samt filialer af institutter, der har deres hjemsted i en anden medlemsstat eller uden for Fællesskabet, godkendes;
- forholdet mellem visse af de i artikel 6 nævnte poster i regnskabet;
- tilbagetrækning af godkendelse;
- oplysninger, som Kommissionen modtager vedrørende ændringer i de nationale retsforskrifter inden for det område, som er omfattet af dette direktiv;

c) at bistå Kommissionen i udarbejdelsen af nye forslag til Rådet vedrørende en fortsættelse af samordningen på dette område samt at rådgive Kommissionen i spørgsmålene vedrørende udviklingen i banksektorens struktur;

d) at gennemføre det i artikel 7 i Rådets direktiv 73/183/EØF af 28. juni 1973 nævnte samarbejde.

2. Kontaktudvalget består af højst to repræsentanter for de kompetente myndigheder i hver medlemsstat samt af to repræsentanter fra Kommissionen. Disse repræsentanter kan lejlighedsvis og under forbehold af forudgående godkendelse fra udvalget ledsages af en eller flere eksperter. Sekretariatsfunktionen varetages af Kommissionens tjenestegrene.

3. Udvalget holder møde første gang efter indkaldelse fra Kommissionen og under forsæde af en af dennes repræsentanter. Ved denne lejlighed fastsætter udvalget sin forretningsorden, som især indeholder regler for forbindelserne med Den europæiske Fond for monetært samarbejde, og vælger sin første formand og næstformand.

4. Formandsskabet og næstformandsskabet udøves på skift for et år ad gangen af de medlemmer, som repræsenterer de kompetente myndigheder i en og samme medlemsstat.

5. Udvalget indkaldes af formanden enten på dennes initiativ eller efter anmodning fra et af udvalgets medlemmer.

6. Alle udvalgets drøftelser er undergivet den i artikel 12 omhandlede tjenstlige tavshedspligt. De kan ikke offentliggøres, medmindre udvalget udtrykkeligt træffer beslutning herom.

Artikel 12

1. Medlemsstaterne bestemmer, at alle, der virker inden for de kompetente myndigheder, undergives tjenstlig tavshedspligt. Denne tavshedspligt indebærer, at de oplysninger, som de modtager i tjenesten, kun må videregives i overensstemmelse med gældende lovgivning. Den indebærer også fritagelse for enhver forpligtelse til at give disse oplysninger til andre myndigheder.

2. Stk. 1 gælder ligeledes for Kommissionens repræsentanter i det i artikel 11 omhandlede udvalg.

3. Bestemmelsen i stk. 1 er dog ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater udveksler de meddelelser, som omhandles i dette direktiv. De således udvekslede oplysninger omfattes af den tavshedspligt, som påhviler de personer, der arbejder hos den modtagende kompetente myndighed. Denne må kun videregive dem, hvis den kompetente myndighed, fra hvilken de hidrører, giver sin udtrykkelige, skriftlige tilladelse hertil.

Artikel 13

Medlemsstaterne bestemmer, at afgørelser vedrørende et pengeinstitut, som er truffet med hjemmel i love og administrativt fastsatte bestemmelser, vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene; dette gælder også, hvis der ikke senest seks måneder efter indgivelsen af en ansøgning om godkendelse, der indeholder alle de i henhold til gældende bestemmelser påkrævede oplysninger, er truffet en afgørelse.

AFSNIT V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSE

Artikel 14

1. Senest 18 måneder efter den i artikel 2, stk. 4, fastsatte offentliggørelse og under alle omstændigheder senest 24 måneder efter meddelelsen af dette direktiv træffer medlemsstaterne de nødvendige forholdsregler til dets gennemførelse. De giver straks Kommissionen meddelelse herom.

2. Fra tidspunktet for meddelelsen af dette direktiv giver medlemsstaterne Kommissionen underretning om ethvert forslag til love og administrativt fastsatte bestemmelser inden for det område, der omfattes af dette direktiv, på et så tidligt tidspunkt, at den får mulighed for at udtale sig.

3. Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.